

Knjiga proroka Daniela - broj dvadeset sedam

Još jedan tajni san

Jeff Pippenger

2023-12-22

Nebukadnezarov drugi san označava „vrijeme svršetka“, kada su dva razreda štovatelja pozvana doći i istražiti „umnoženje znanja“ koje je bilo otpečaćeno 1798. godine. Daniel je tada također poistovjećen kao Beltšazar, čime se on prepoznaje kao Božji zavjetni narod, jer promjena imena proročki označava zavjetni odnos. Nebukadnezar je priznao da Daniel ima prisutnost Duha Svetoga, i na temelju svojega prijašnjeg iskustva s Danielom mislio je da „nikakva tajna“ neće zadavati Danielu poteškoće, ali tajna ovoga sna ipak je uznemirila Daniela.

O Beltešasare, poglavaru vračara, jer znam da je u tebi duh svetih bogova i da ti nijedna tajna ne zadaje muke, kaži mi viđenja moga sna koja sam vidio i njegovo tumačenje. A ovakva bijahu viđenja moje glave na mojoj postelji: gledah, i gle, stablo usred zemlje, a visina mu bijaše velika. Stablo je raslo i bilo snažno, i visina mu dosežase do neba, a vidjelo se do kraja sve zemlje. Lišće mu bijaše lijepo, a roda na njemu mnogo, i na njemu bijaše hrane za sve; poljske zvijeri imahu pod njim sjenu, i ptice nebeske prebivahu na njegovim granama, i svako se tijelo hranilo od njega. Gledah u viđenjima svoje glave na svojoj postelji, i gle, jedan stražar i svetac siđe s neba; povika iza glasa i reče ovako: Posijecite stablo i odsijecite njegove grane, stresite mu lišće i razaspite njegov rod; neka zvijeri pobjegnu ispod njega, i ptice s njegovih grana. Ali mu panj s korijenjem ostavite u zemlji, i to s okovom od željeza i mjedi, u nježnoj travi poljskoj; i neka ga kvasi rosa nebeska, i neka mu dio bude sa zvijerima u travi zemaljskoj. Neka mu se srce promijeni od čovječjega, i neka mu se da srce zvjersko; i neka prijeđe preko njega sedam vremena. Ova je stvar po odredbi stražara i ova naredba po riječi svetaca, da živi znaju da Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim i daje ga komu hoće, i postavlja nad njim i najnižega od ljudi. Ovaj sam san vidio ja, kralj Nabukodonor. A sada ti, o Beltešasare, kaži njegovo tumačenje, jer mi ga nijedan od mudraca moga kraljevstva ne može obznaniti; ali ti možeš, jer je u tebi duh svetih bogova. Tada se Daniel, kojemu bijaše ime Beltešasar, zapanji za jedan čas, i njegove ga misli uznemiriše. Kralj progovori i reče: Beltešasare, neka te san i njegovo tumačenje ne uznemiruju. Beltešasar odgovori i reče: Gospodaru moj, san bio onima koji te mrze, a njegovo tumačenje tvojim neprijateljima. Daniel 4:9–19.

Daniel je „uznemiren“ zbog sna i tumačenja, jer može razumjeti kako bi se Nabukodonor mogao uvrijediti tumačenjem, ali nakon što ga Nabukodonor ohrabri da govori, Daniel Nabukodonozoru iznosi upozorenje o sudu koji dolazi. Upozorenje o sudu koji dolazi simbolično je za upozorenje prvoga anđela koje je stiglo u vrijeme svršetka, 1798. godine.

Tada se Daniel, kojemu bijaše ime Baltazar, za jedan čas silno zaprepastio, i njegove ga misli uznemiriše. Kralj progovori i reče: Baltazare, neka te ne uznemiruje san ni njegovo tumačenje. Baltazar odgovori i reče: Gospodaru moj, san neka bude onima koji te mrze, a njegovo tumačenje tvojim neprijateljima. Daniel 4,19.

Daniel je bio „zapanjen jedan sat”. Taj je „sat” jedno od pet mjesta na kojima se riječ „sat” pojavljuje u knjizi proroka Daniela, i ne nalazi se nigdje drugdje u Starom zavjetu. Ovdje on predstavlja vremensko razdoblje tijekom kojega se Daniel, predstavljajući „mudre” koji razumiju umnoženje znanja, priprema dati upozorenje prvoga anđela, koje objavljuje otvaranje istražnoga suda 22. listopada 1844. Danielovo tumačenje sna uključuje ne samo objavu nadolazećega suda nego i poziv Nebukadnezaru da prestane griješiti, predstavljajući vječno evanđelje prvoga anđela. Taj bi „sat” proročki bio smješten u vrijeme svršetka, 1798. godine, kada je prvi anđeo stupio u povijest. Prvi je anđeo stupio u povijest 1798. godine, na završetku „sedam vremena” Božje osvete izvršene nad sjevernim kraljevstvom, koja su započela 723. pr. Kr.

Jer ovo su dani osvete, da se ispuni sve što je napisano. Ali jao trudnicama i dojiljama u one dane! Jer bit će velika nevolja na zemlji i gnjev nad ovim narodom. I past će od oštrice mača, i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će pogani gaziti dok se ne ispune vremena pogana. Luka 21:22–24.

Nabukodonozor je trebao živjeti sa srcem zvijeri za vrijeme Božje odmazde koja je bila dovedena nad sjeverno kraljevstvo Izraela, jer je Nabukodonozor bio kralj sjevera. Luka to isto razdoblje označava kao „vremena” („vremena pogana”), u množini, kada naznačuje završnu točku gaženja Jeruzalema.

I padat će od oštrice mača, i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će gaziti pogani, dok se ne navrše vremena pogana. Luka 21,24.

U knjizi Otkrivenja vrijeme gaženja Svetišta i vojske od strane neznabožaca jednostavno je određeno kao tisuću dvjesto i šezdeset godina, jer je time jednostavno bilo naglašeno razdoblje papinskoga progonstva.

Ali dvor koji je izvan hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je predan poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. I dat ću moć svojim dvama svjedocima, i oni će prorokovati tisuću dvjesto i šezdeset dana, odjeveni u kostrijet. Otkrivenje 11,2.3.

Upozoravajuća poruka koju je Daniel dao Nebukadnezaru predstavlja upozorenje o sudu koji dolazi. Dolazak te upozoravajuće poruke simbolično je smješten u 1798. godinu, kada je prvi anđeo došao upozoriti na približavanje istražnoga suda. Prorečeni sud nad Nebukadnezarom dogodio se pri drugoj uporabi riječi „čas” u četvrtom poglavlju.

Sve to dođe na kralja Nabukodonozora. Na svršetku dvanaest mjeseci hodao je po kraljevskom dvoru babilonskoga kraljevstva. Kralj progovori i reče: Nije li ovo veliki Babilon, koji sam ja sagradio za kraljevsku kuću snagom svoje moći i za slavu svojega veličanstva? Dok je ta riječ još bila u kraljevim ustima, pade glas s neba govoreći: Tebi se govori, kralju Nabukodonozore: kraljevstvo se udaljilo od tebe. I otjerat će te od ljudi, i tvoje će prebivalište biti sa zvijerima poljskim; davat će ti da jedeš travu kao volovima, i sedam će vremena prijeći preko tebe, dok ne spoznaš da Svevišnji vlada kraljevstvom ljudskim i daje ga komu hoće. Istoga časa ispuni se ta riječ na Nabukodonozoru: bi otjeran od ljudi, jeo je travu kao volovi, i tijelo mu je bilo kvašeno nebeskom rosom, dok mu kosa ne naraste kao orlovo perje, a nokti kao ptičje kandže. Daniel 4:28–33.

Sud koji je bio prorečen došao je upravo u onom „času” kada je Nabukodonozor uzoholio svoje srce. Istražni sud koji je bio prorečen došao je kada je započeo „čas” Božjega istražnoga suda.

„čas” Božjega suda 22. listopada 1844. proizveo je dvije skupine štovatelja, prikazane kao „mudri” i „opaki” u dvanaestom poglavlju Daniela, a koji su također bili prikazani kao „mudri” ili „ludi” u prispodobi o deset djevica, i koji su također bili prikazani kao oni koji su opravdani vjerom u drugom poglavlju Habakuka, nasuprot onima koji su očitovali isti karakter kakav je imao Nabukodonozor u „času” kad je došao njegov sud.

Evo, duša njegova koja se uzoholi nije prava u njemu; ali pravednik će živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,4.

Dvije skupine u svakoj od triju linija očitovale su se kada je „čas” njegova suda nastupio 22. listopada 1844., što predstavlja Nebukadnezarov „čas” suda. Godina 1798. bila je završetak „prvoga” gnjeva od „sedam vremena”, kada je papinstvo prestalo napredovati, jer mu je zadana smrtna rana.

I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se, i uzveličat će samoga sebe iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se gnjev ne izvrši; jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11,36.

1844. bila je završetak „posljednjega” gnjeva:

I reče: Evo, obznanit ću ti što će biti na svršetku gnjeva; jer će se u određeno vrijeme dogoditi kraj. Daniel 8:19.

Prva uporaba riječi „čas” u četvrtom poglavlju Daniela predstavlja 1798.; što je bio svršetak „prvog” dijela Božjega gnjeva od „sedam vremena” protiv sjevernoga kraljevstva Izrael; dolazak poruke prvoga anđela u vrijeme svršetka; i završetak Nebukadnezarovih „sedam vremena” na „svršetku dana”.

Druga uporaba riječi „čas”, u četvrtom poglavlju Daniela, predstavlja 1844. godinu; koja je bila kraj „posljednjega” gnjeva od „sedam vremena” protiv južnoga kraljevstva Jude. To je također bio dolazak istražnoga suda i Nebukadnezarova osobnog suda.

Prvo poglavlje utvrđuje povijest trostupanjskog procesa kušanja i označava osnaženje poruke prvoga anđela 11. kolovoza 1840. Četvrto poglavlje predstavlja dolazak poruke prvoga anđela u vrijeme svršetka 1798. godine te ga treba položiti preko prvoga poglavlja. Četvrto poglavlje naglašava poruku prvoga anđela i njezino upozorenje o približavajućem sudu te označava 22. listopada 1844. i dolazak poruke trećega anđela.

Zajedno predstavljaju početak ne samo adventizma, nego i Sjedinjenih Država. Prva tri poglavlja također govore o povijesti na kraju adventizma i o kraju Sjedinjenih Država. Peto poglavlje, kao i Belšazarovo svjedočanstvo, također je usklađeno s ta prva tri poglavlja.

Prvo poglavlje, usklađeno s četvrtim poglavljem, predstavlja kretanje prvoga anđela i povijest vremena kada je knjiga proroka Daniela bila otpečaćena u vrijeme svršetka 1798. godine. Poruka

koja je tada bila otpečaćena simbolizirana je viđenjem rijeke Ulaj, koje predstavlja porast znanja sadržan u sedmom, osmom i devetom poglavlju Daniela.

Treće godine kraljevanja kralja Baltazara ukaza mi se viđenje, meni Danielu, poslije onoga koje mi se ukaza isprva. I vidjeh u viđenju; i dogodi se, kad gledah, da bijah u Šušanu, u dvoru, koji je u pokrajini Elamu; i vidjeh u viđenju, i bijah kraj rijeke Ulaja. Daniel 8:1, 2.

Prva do trećeg poglavlja, usklađena s petim poglavljem, predstavljaju pokret trećega anđela i povijest vremena kada je knjiga proroka Daniela bila otpečaćena 1989. godine. Poruka koja je tada bila otpečaćena simbolizirana je viđenjem rijeke Hiddekel, koje predstavlja umnažanje znanja sadržanoga u desetom, jedanaestom i dvanaestom poglavlju.

A dvadeset i četvrtoga dana prvoga mjeseca, dok bijah na obali velike rijeke, koja je Hiddekel. Daniel 10,4.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje loze Nabukodonozora i Baltazara.

„Potrebno je mnogo pomnije proučavanje Riječi Božje. Osobitu pozornost valja posvetiti Danielu i Otkrivenju kao nikada prije u povijesti našega djela. O rimskoj sili i papinstvu možda ćemo u nekim vidovima imati manje za reći, ali trebamo skrenuti pozornost na ono što su proroci i apostoli napisali pod nadahnućem Duha Božjega. Duh Sveti tako je oblikovao okolnosti, kako pri davanju proročanstva tako i u prikazanim događajima, da pouči kako ljudskog čimbenika treba držati izvan vidokruga, skrivena u Kristu, a Gospodina Boga nebeskoga i Njegov Zakon treba uzvisivati.“

„Čitajte knjigu proroka Daniela. Dozovite, točku po točku, povijest kraljevstava koja su ondje prikazana. Promatrajte državnike, vijeća, moćne vojske, i vidite kako je Bog djelovao da ponizi oholost ljudi i ljudsku slavu položi u prah. Jedino je Bog prikazan kao velik. U viđenju proroka vidi se kako obara jednoga moćnog vladara i podiže drugoga. On je objavljen kao Vladar svemira, koji upravo namjerava uspostaviti svoje vječno kraljevstvo — Pradavni, živi Bog, Izvor svake mudrosti, Vladar sadašnjosti, Objavitelj budućnosti. Čitajte i razumijte kako je siromašan, kako krhak, kako kratkotrajan, kako sklon zabludi, kako kriv čovjek kada uznosi svoju dušu k taštini.“

„Duh Sveti po Izaiji upućuje nas na Boga, živoga Boga, kao na glavni predmet pozornosti — na Boga kako je objavljen u Kristu. ‘Jer nam se dijete rodilo, sina dobismo; vlast će biti na njegovim plećima, i ime će mu biti: Divni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mira’ [Izaija 9,6].”

„Svjetlost koju je Daniel primio izravno od Boga dana je osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulaja i Hiddekelja, velikih rijeka Šinara, sada su u procesu ispunjenja, i svi prorečeni događaji uskoro će se zbiti.”

„Razmotrite okolnosti židovskoga naroda u vrijeme kada su dana Danielova proročanstva. Izraelci su bili u sužanjstvu, njihov je hram bio razoren, a hramska služba obustavljena. Njihova se vjera bila usredotočila na obrede žrtvenoga sustava. Vanjskim su oblicima pridali presudnu važnost, dok su izgubili duh istinskoga bogoslužja. Njihove su službe bile iskvarene

predajama i običajima poganstva, a u vršenju žrtvenih obreda nisu gledali dalje od sjene prema stvarnosti. Nisu razabirali Krista, pravu žrtvu za grijeh ljudi. Gospodin je djelovao da narod odvede u sužanjstvo i da obustavi službe u hramu, kako izvanjski obredi ne bi postali sveukupnost njihove vjere. Njihova su načela i postupci morali biti očišćeni od poganstva. Obredna je služba prestala kako bi se oživjela služba srca. Vanjska je slava bila uklonjena da bi se očitovala duhovna.” Manuscript Releases, svezak 16, 333, 334.